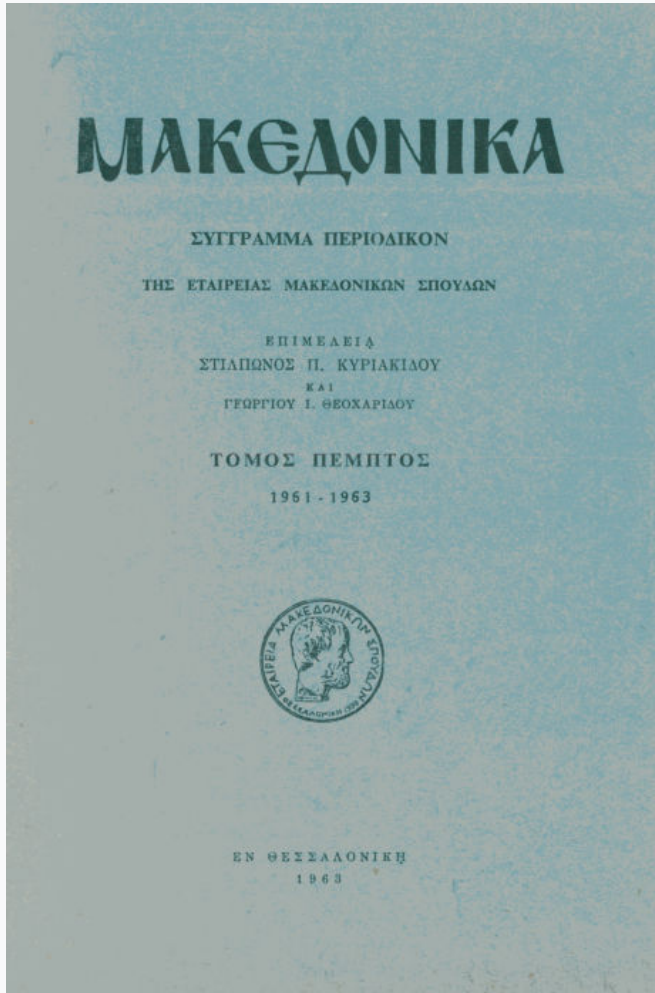

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Χελιδόνισμα Γέρμα Καστοριάς

Χρίστος Γ. Γεωργίου

doi: [10.12681/makedonika.809](https://doi.org/10.12681/makedonika.809)

Copyright © 2014, Χρίστος Γ. Γεωργίου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γεωργίου Χ. Γ. (1963). Χελιδόνισμα Γέρμα Καστοριάς. *Μακεδονικά*, 5(1), 478–479.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.809>

ΧΕΛΙΔΟΝΙΣΜΑ ΓΕΡΜΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Τὸ παρακάτω τραγοῦδι τὸ τραγουδοῦσαν ἄλλοτε τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου τὴν πρώτη Μαρτίου κάθε χρόνο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ σχολεῖο δὲ λειτουργοῦσε. Οἱ μαθηταὶ ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἕνα ξύλινο πουλί καὶ τὸ κάρφωσαν στὸ ἄκρο ἑνὸς μακροῦ ξύλου. Ἐνας μαθητὴς κρατοῦσε τὸ ξύλο μὲ τὸ πουλί ψηλά καὶ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦσαν κι ὅλα μαζί γύριζαν στὸ χωριὸ καὶ τραγουδοῦσαν. Τέτοια πουλιὰ ὑπάρχουν στὴν ἐκκλησία καὶ μάλιστα ἐπάνω στὸ τέμπλο καὶ φαίνεται πὼς συμβολίζουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐδῶ στὸ ἔθιμο αὐτὸ συμβολίζει τὴ χελιδόνα. Τὸ ξύλο μὲ τὴ χελιδόνα τὸ ἔπαιρνε συνήθως ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος, στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου πῆγαιναν, καὶ τὸ διηύθυνε σὲ γωνίες καὶ ἄκρες τοῦ σπιτιοῦ, σὲ μέρη δηλ. πού συνηθίζουν οἱ χελιδόνες νὰ χτίζουν τις φωλιές των.

Τὰ παιδιὰ γύριζαν ἔτσι στὰ σπίτια καὶ μάζευαν ἀβγά καὶ λεφτά. Ἄφου τελείωναν τὸ γύρισμα στὸ χωριό, ἐπέστρεφαν στὸ σχολεῖο¹ καὶ τὰ μὲν ἀβγά τὰ παιγνέω ὁ δάσκαλος, τὰ δὲ χρήματα τὰ μοιράζονταν οἱ μαθηταί.

Τὸ τραγοῦδι πὸν τραγουδοῦσαν

Μάρτι, Μάρτι μου καλέ,
κι Φλιβάρη, Φλιβαρέ,
πόσουν δόπου(ν) ἔδειρις
κι² ἔμαθες τὰ γράμματα,
5 γράμματα σπουδάγματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα
ἄνθρωπους ἀγράμματος
ξύλου(ν) ἀπελέκητου.

Τοίμ, τοίμ, δάσκαλι,
10 τοίμ, τοίμ, πορδοσκαλι,
τί γυρέβ οὐ δάσκαλος;
Ἄρνιθα κι πένδ³ ἀβγά,

νὰ (γ)ινῶγῃ, νὰ κ(λ)ουσοῶγῃ
κι νὰ βγάξῃ κι πουλιά.

15 Μέσα ἡλιους κι χαρά,
ἔξου υἷλλους, πόντικας,
κι τώρα κι τοῦ χρόνου
(κι) τοὺν ἄλλον παραπάνω.

Χελιδόνα πέρασι(ν)
20 ἀπὸ Μανῆρ θάλασσα,
ἔκασι(ν) κι λάησι(ν)
πύργιον ἰθιμέλιουσι(ν).

Τοίμ, τοίμ, δάσκαλι,
κ.τ.λ.

¹ Στὴν ἀρχὴ ὡς τὰ μέσα περίπου τοῦ δέκατου ἑνατου αἰῶνα ὡς σχολεῖο χρησιμοποιοῦνταν τὸ κελλί τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ παιδιὰ διδάσκονταν τὴν ὁκτώηχο (τοῦ φτουήχ').

Στίχ. 3-4 πόσουν δόπου(ν) ἔδειρις
κι ἔμαθες τὰ γράμματα :
πόσουν τόπον ἔτρεξες, σὲ πόσες γῶρες πηγες κι ἔμαθες τὰ γράμματα, τὴ σοφία.

Στίχ. 8 πρόφερε κschύλου(ν).

Στίχ. 9-10 τοίμ: εἶναι τὸ χτύπημα τοῦ πτηνοῦ μὲ τὸ ράμφος, τὸ τοίμημα.

Στίχ. 10 πορδοσκαλι, ἀντὶ πορδοσκαλε, πορδοδσκαλε: ἀνομοίωση.

Στίχ. 22 πύργιον ἰθιμέλιουσι(ν)

ἀντὶ πύργον ἔθεμελίωσε⁴ ἐπειδὴ ὁ πολὺς λαὸς μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου δὲν καταλάβαινε καλὰ τὴν ἔννοια τῆς φράσεως αὐτῆς καὶ μάλιστα τῆς λέξεως πύργον, τὰ μέρδεψε, παρεμόρφωσε τὴ φράση σὲ πύργιον ἰθιμέλιουσι(ν).

Τὸ παραπάνω ποίημα εἶναι ἓνα χελιδόνισμα. Ὑπάρχουν πολλές παραλλαγές τέτοιων ποιημάτων, ποὺ παρουσιάζουν πολλές ὁμοιότητες καὶ ψάλλονται σὲ πολλά μέρη. Ἡ ἀρχὴ τῶν ποιημάτων αὐτῶν ἀνάγεται στοὺς ἀρχαίους χρόνους. Ἐνα τέτοιο ποίημα μᾶς διέσωσε ὁ Ἀθήναιος (Η 60)¹.

Ἡ χελιδόνα, ποὺ ἤμνει τὴν ἐμφάνισή της ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη ἀποδημία τὸ μῆνα Μάρτη καὶ τῆς ὁποίας σύμβολο περιάγεται ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου, θεωρεῖται καλὸς οἰωνός· ἐλπίζομε πὼς τὸ πουλί αὐτὸ θὰ μᾶς εἶναι ἀγγελος, θὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχία καὶ χαρὰ. Γι' αὐτὸ καὶ πιστεύεται πὼς εἶναι ἱερὸ καὶ δὲν καταδιώκεται καὶ δὲν κακοποιεῖται, ὅπως τὰ ἄλλα πτηνά. Πολλοὶ ἀσμενίζουν νὰ φιλοξενοῦν χελιδόνια· εὐχαριστοῦνται καὶ τὸ θεωροῦν καλὸ νὰ ἔρχονται τὰ χελιδόνια καὶ νὰ χτίζουν τὶς φωλιές τους στὰ σπίτια τους.

Ἡ πρώτη στροφή ἀναφέρεται στὰ γράμματα. Τὰ παιδιά τοῦ σχολείου ἐγκωμιάζουν τὴ σπουδαιότητα καὶ τὴ σημασία τῶν γραμμάτων.

Στὴ δευτέρα στροφή, στὴν ἐπφοδὸ, ἔχουμε ἓνα χαρακτηρισμὸ τοῦ δασκάλου καὶ τὰ φιλοδομήματά του· ἐπίσης σ' αὐτὴν ἐκφράζονται καὶ εὐχές. Δῶρα, ποὺ συνήθιζαν νὰ τοῦ δίνουν, ἦταν κόττες, ἀβγά, πίττες, φρούτα, κρασί, κρέας, ἰδίως χοιρινό, λουκάνικα κ.τ.λ.².

Οἱ πλείστοι στίχοι τοῦ ἔσοματος εἶναι ἐπτασύλλαβοι καταληκτικοὶ καὶ προηγεῖται στὸν πόδα ἡ θέση, ἔχουν δηλ. μέτρο τροχαϊκὸ.

ΧΡΙΣΤΟΣ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γυμνασιάρχης

¹ Βλ. Στίλπ. Κυριακίδου, Ἑλλην. Λαογραφία μέρ. Α', σελ. 32-34.

² Ἄκουσα, ὅταν ἤμουν παιδί, γέρονς, ποὺ διηγούνταν γιὰ τὸ δάσκαλό τους, ποὺ λέγονταν, νομιζῶ, Κουρέλλας καὶ κατάγονταν ἀπὸ τοὺς Δονηπιάκους Καστορίας—νῦν Διοσηλίω—, πὼς ἔκαμε κ' ὑποχρέωνε τοὺς μαθητὰς του νὰ τοῦ πηγαίνουν φιλοδομήματα. Μὲ σηκωμένη τὴ βέργα καλοῦσε ἓνα-ἓνα μαθητὴ ν' ἀπάντησῃ στὴν ἐρώτησή του: «τί γυρέβ' οὐ δάσκαλος»· ἂν ἡ ἀπάντησις τοῦ μαθητῆ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε, κατέβαζε τὴ ράβδο καὶ τὸν κτυποῦσε ἐλαφρὰ προφέροντας τὸ: «δὲν τὸ βρῆκες». Ἐπειτα ρωτοῦσε ἄλλον μαθητὴ. Ἄν τοῦ δευτέρου ἡ ἀπάντησις τὸν εὐχαριστοῦσε, διότι ἀπαντοῦσε π.χ. πὼς ὁ δάσκαλος γυρεῖ μιά πίττα, τότε κατέβαζε πάλι τὴ βέργα, τὸν κτυποῦσε μαλακά, ἀλλὰ τὸν ἀνεκήρυσσε ἄξιο καὶ ὁμάδα μαθητῶν μὲ φωνὲς ἄξιος! ἄξιος! καὶ ὑποβαστάζοντας πολλὰς φορὰς μὲ τὰ χέρια τὸν συνώδευε ὡς τὸ σπίτι του.